

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 39.

29de september 1906.

26de aarg.

Midt i lugleregnet.
Scene fra krigen mellem englismænd og bær.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leeres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 88.

Jesu indtog i Jerusalem.

"Siger Zions datter, se din konge kommer til dig sagtmobig."

Med denne begivenhed begynder fortællingen om Jesu sidste dage. Paa palmesøndag drager han som konge ind i kongestaden; den følgende lørdag hviler han i sin grav. Men i løbet af denne uge lagde han grunden til et evigt rige; naadens rige paa jorden og ærens rige i himmelen. I denne uge overbåndt han alle Guds og menneskens fiender; vandt for sig selv som menneskens søn ved sin blodige kamp et evigt kongespir, og den følgende søndag forkyndte han ved sin ærefulde opstandelse fra de døde sin herlige seier. Disse store begivenheder skal vi nu af vor bibelhistorie lære at kjende.

Jødefolket ventede paa en stor og herlig konge. Gud havde ved sine profetier ofte lobet dem en saadan og sagt, at Messias skulde oprette et stort rige iblandt dem. Stenen, som knuste billedet, som Nebutadnesar saa i drømmen, og som blev til et stort bjerg, der opfyldte den hele jord, den var, sagde Profeten Daniel, et billede paa det rige, som Gud ved Messias skulde oprette.

Da Jesus blev født i Betlehem, og det blev forkyndt, at nu var Messias kommen, greb den tante menneskene, at nu var kongen kommen. De vise fra Østerland kom og hylbede ham som konge. Kong Herodes vilde dræbe ham, da han var bange for, at Jesus vilde tage hans trone. Saa blev det stille igjen i mange aar; men da Jesus 30 aar gammel begyndte at prædike og gjøre undergerninger, vaagnede atter tanken hos folket, at han kanske var den store konge. Da han engang bespiste 5000 mænd med fem brød og to smaa fiske, saa de alle blev mætte, da vilde folket gribe ham med magt og gjøre ham til konge, som vi læser i Joh. 6.

Jødefolket havde en falsk forestilling om Messias som konge. De mente, at han skulde blive en stor verdslig konge, og at hans rige skulde blive et verdsligt rige i lighed med det romerske rige, kun endnu større og mægtigere.

Men en saadan konge var ikke Jesus, og et saadant rige var ikke hans rige. Det vilde ikke have hjulpet os syndere noget, om han havde stiftet et saadant rige. Vi vilde lige meget have været syndens og djævelens trælle og dødens fanger. Disse fiender var det, han kom for at befri os fra. Hans rige er et rige med retfærdighed, fred og glæde i den Helligaand. Kirken er hans rige. Derfor staar der: "Siger Zions datter, se din konge kommer."

Jesus er altsaa en konge. Det vilde han forkynde ved sit kongelige indtog. Se af fortællingen, hvilken kongelig hyldest der vises ham (palmegrenene, klæderne, hosiannaraabet).

Men kronen vandt han ad korsets vei. Paa Golgata kæmpede han og vandt seier over synd og død og satans rige.

Derfor var hans indtog ringe i verdens øine. Han kom sagtmobig, ridende paa en asenindes søl.

Midt under indtoget stansede han og saa ud over Jerusalem og græd.

Årsagen til hans graad var Jerusalems bantro; det kjendte ikke sin besørgelsestid; og dernæst den tunge straf, som skulde komme over det for dets bantros skyld.

Jesus holder sit indtog i verden ogsaa nu. Hvor hans evangelium lyder, hvor daad og nadber forvaltes, der holder Jesus sit indtog.

Sad os ikke foragte ham, som jøderne gjorde. Lad os aabne hjertet for ham; thi til det vil han drage ind; over det vil han være konge, forat vi skal tjene ham retfærdig, ufylldig og salig, stedse i hans rige lede og regjere med ham. Den, som foragter ham, vil faa sin straf.

Mens Jesus lærte i templet og helbrede de syge, lagde hans fiender planer, hvorledes de skulde fange og dræbe ham, og de fik endog en af hans disciple med sig.

Det viser menneskehjertets store synd; det viser, hvorledes selv Guds børn kan falde dybt og gaa fortabt, naar de ikke staar paa vagt mod synden.

Jeg hjertets dør vil aabne dig,
o Jesus, drag dog ind til mig!
Ja ved din naade lad det ske,
at jeg din kjærlighed maa se.

Grete blev fint.

Klokken var ti om formiddagen. Skolepigerne skyndte sig ned ad den høje trappe; de skulde have en halv time fri og vilde benytte sin nistemad og dels fornøje sig, saa godt de kunde.

Seks af dem var snart efter isærd med at lege sammen. De havde stillet sig op paa hver sin kant, og under latter og spøg kastedes en stor broget bold fra den ene til den anden. Blev bolden opfanget af de smaa hender, jublede allesammen; men var en klobset nok til ikke at tage den, hørtes ogsaa latter og spottende udraab. De syntes i det hele at more sig aldeles udmerket.

Det var bare en eneste af alle seks, som havde været saa heldig at tage bolden hver eneste gang, den var kastet til hende. Og hun hedte Grete. Men som følge af dette fik hun selv var hun dobbelt ivrig i at gjøre nar af de andre, naar de ikke fik tage bolden. Hun var tilfidsst saa overmodig, at de andre rent begyndte at blive ærgerlige paa hende.

Udter kastedes bolden hen gennem luften. Det var lille Klara, som kastede den til Grete. "Pas nu paa, Grete!" raabte hun fornøjet. Men denne gang fik ikke Grete taget den. Nu var det de andres tur til at le. De klappede i hænderne og lo af alle kræfter.

Da blev Grete fint og paastod, at Klara med vilje havde kastet bolden sliig, at hun ikke kunde tage den. Ja, hun blev saa heftig, at hun puffede og slog hende lige i ansigtet.

Ikke sandt, det var en uheldig opførsel! Tænk en liden pige være saa fint, at hun slaar til en anden lige i ansigtet. Det er vel noget, som forhaabentlig omtrent aldrig hændes paa skolen hos eder, mine unge læsere. Det er stegt nok, at gutter slaaas, men dette hændes nok desværre ikke saa rent sjelden endda; men at den ene lille pige slaar til den anden lige i ansigtet — huttemigt!

Grete lod sig ikke nøje med at slaa og puffe til lille Klara; hun streg ogsaa forbitret, at hun var en stgh unge, og at hun havde ødelagt hele legen for dem. Derpaa vendte hun sig til de andre smaapiger og foreslog for dem, at de skulde lade Klara gaa alene hjem, naar skolen var slut; ingen skulde nedværdige sig til at gaa ifølge med en saadan pige.

Smaapigerne betragtede medlidende Klara, som stod der bleg og grædende og forsitrede, at hun slet ikke havde gjort det med vilje. Hun

var et snildt og flittigt barn, som alle syntes godt om.

Endnu før striden var tilende, ringte skoleklokken, og de maatte skynde sig ind.

De smaa var nok saa uopmærksomme den timen; deres hoveder var hele tiden flydte af tanken paa den alt andet end hyggelige maade, hvorpaa deres leg nu var bleven afbrudt.

Timen var tilende. Klassernes elever stod i et hjørne af værelset og talte sammen. Mene Grete holdt sig for sig selv; hun havde forresten en nok saa freidig mine og syntes at mene, at hendes veninder vilde dømmes Klara til at gaa alene hjem fra skolen en hel uge.

Men det skulde ikke komme til at gaa, netop saaledes som Grete tænkte.

Klara vilde tage sin hat og gaa ud.

"Vent lidt, Klara!" raabte en af dem, som hedte Julie.

Ogsaa de andre vilde, at hun skulde vente og gaa sammen med dem.

"Men da vil Grete blive vond paa eder!" sagde Klara — hun følte sig ikke rigtig tryk.

"Det kan blive os aldeles det samme", udbrød Julie.

"Saadan en usiftelig pige!" hørtes en anden at bemærke om Grete, og det var just ikke venlig omtale hun fik baade af den ene og den anden.

Grete havde, uden at nogen saa hende, staaet og hørt paa altsammen. Nu fik hun høre sandheden; men hun fik ogsaa høre noget andet, som ikke gjorde hende mindre stamfuld, hun maatte ogsaa høre paa, hvorledes den elskelige Klara undskyldte hende, da lærerinden kom tilfælde og fik vide, hvad der var hændt.

Lærerinden svarede ikke stort til, hvad hørnene fortalte hende. Hun havde allerede i længere tid ikke været tilfreds med Grete; hun var baade doven og uopmærksom. Hun vilde vente og tale alvorlig med barnet.

Denne gang blev det Grete, som kom til at gaa alene hjem fra skolen, og ikke Klara, saaledes som Grete havde foreslaet. Og det var en alvorlig samtale, som hun og lærerinden kom til at sige paa tomandshaand. Grete sælbte sine modige taarer; lærerindens ord, og hvad der var hændt, aabnede hendes øjne for den sørgelige sandhed, som ikke lod sig skjule: hun var i den sidste tid mere og mere blevet en usiftelig pige.

Men da hun først havde faaet synet op for dette, besluttede hun ogsaa, at nu skulde det blive

Glygtende arab

ore i ørknen.

anderledes med hende. Om aftenen laa hun med folgede hænder i sin fæng og bad Gud hjælpe sig dertil, og næste dag fik Klara se hende komme og bede om forlæbelse for sin sthge opførsel.

Ja, den lille snilde Klara vilde mere end gjerne tilgive hende, og snart sprang atter den lille venindekreds fornøiet om som før — det var glemt altsammen.

Slangetemplet i Dahomei.

Der gives vistnok ikke mange mennesker, som ikke kjender en ubilkaarlig ghsen eller ialfald en ubehagelig følelse ved at støbe paa en slange. Og kan man faa dræbt den, saa gjør man det.

Der er et høbeligt fiendskab mellem mennesket og slangerne, og dog har man eksempel paa, at man ogsaa har bygget et tempel for slanger og tilbedet dem som afguder. Hvad kan man ikke i det hele blive vidne til i hedenskabets mørke!

Vi vil lade en reisende berette om et besøg i et saadant slangetempel.

“Forretninger bragte mig nogle gange til Whhdah, den eneste kystby i kongeriget Dahomei”,* fortæller han. “Første gang, jeg var der, var i aaret 1864; da opholdt jeg mig der i hele tretten dage fra slutningen af april til lidt ind i mai.

Man havde allerede paa forhaand sagt mig, at jeg i byen vilde komme til at støbe paa en mængde slanger i gaderne, ja kanske finde saadanne i mit værelse; man havde tillige advaret mig om endelig ikke at brøbe nogen af dem, fordi jeg istsaa vilde blive ilagt en større bod. Slangerne ansaaes nemlig for hellige dyr.

Da jeg paa min reise naaede frem til udkanten af byen, blev jeg stanset og maatte vente flere timer, indtil steds høieste øvrigheds-person havde givet mig tilladelse til at komme ind.

Jeg havde allerede været flere dage paa stedet, da jeg indlebede en samtale med min vert om slangerne, som jeg havde feet flere af. Han var en forholdsvis opløst mand, og jeg fortalte ham om den advarsel, jeg havde faaet, samt om min lyst til at faa afslægt et besøg i slangetemplet, som jeg havde hørt fortælle saa meget om. Ogsaa han raadede mig til at vise stor forsigtighed overfor slangerne og tilføiede,

at hvis en europæer dræbte en saadan, vilde man muligens ikke lade sig nøie endog med nogle hundrede dollars, men søge at faa mest mulig af ham. Forøvrigt lobede han næste dag at ledsage mig til slangetemplet.

Vi vandrede gennem den temmelig store by og kom til en med smukke blomster beplantet plads, hvor store folkeforsamlinger afholdes. Paa den ene side af pladsen laa den øverste afgudsprests bolig, omgivet af en mur. Nogle trappetrin førte op til en dør, som vi traadte ind af.

Da vi var komne ind, kunde jeg ikke opdage nogen dør, som førte til de indre rum, hvorfor jeg spurgte min ledsager, hvor slangetemplet var. Han svarede ikke, men gav ved tegn tilkjende, at vi allerede var der.

Nu opdagede jeg paa væggene og i tagspærrerne og rundt om en tretti eller firti slanger af forskjellig størrelse liggende eller hængende i trægrø. Her og der stak et hoved nysgjerrig frem, og da jeg vilde vende mig om, støbte jeg med albuen paa et temmelig stort eksempel af en orm, der med halen slyngtet om tagspærrerne hang ned med legemet.

Jeg kan ikke negte for, at jeg nu fuldstændig havde faaet tilfredsstillet min nysgjerrighed; jeg søgte mig overmaade ubehagelig tilmode i dette ghselige selstak.

Og det var rent afsthyelig at se paa, da afgudspresten traadte ind, svingende med hænderne, dansende, pibende og slyngende, hvorpaa slangerne strømmede sammen om ham fra alle kanter og snoede sig om hans hals og arme. Jeg fik i denne stund en levende følelse af mørkets magt.

Slangerne holdtes i dette tempel for afgudsdyrkelsens sthld. Træffer de indfødte paa en af slangerne ude paa gaden, knæler de ned, bukker nogle gange, kysser marken i nærheden af slangens hoved, griber den saa med et raadt tag i nakkens og bringer den til presten.

Samtlige slanger er af samme slags, men af forskjellig størrelse fra fem til thye fod lange og af forholdsvis tykkelse. Spørgsmaalet om, hvorvidt de er giftige, bliver besvaret med baade ja og nei af de indfødte. Og lad være, som det være vil i saa henseende — sagen er under enhver omstændighed uhyggelig nok.

Naar gudfrøgtige forældre fører sine børn til Frelseren, saa velsigner han ikke blot børnene, men ogsaa foreldrene.

* Dahomei er en negerstat i Vestafrika mellem Guineabugten og Kongobergene.

Hermine Bernhoffs barnehistorier.

Lille Erik.

(Fortsættelse.)

"Folk kommer ikke til at skjønne det", jamrede han. "Jeg er sikker paa, at alle tror, jeg er en pige."

Faderen svarede ingenting, gik bare ganske rolig sin vei.

Erik sad fremdeles og sørge, da hans ældre bror kom ind en stund efter.

"Nei, skulde dere seet magen!" udbrød han og slog henderne sammen. "En kunde gjerne tro, Erik havde været i krigen og faaet en fugle tværs gjennem tjebebenet."

Det lille vaade ansigt blev pludselig saa straalende, som naar solen bryder frem gjennem skyerne paa en regnveirsdag.

"Er det sandt?" spurgte han; men det var tydeligt, at han ikke tvilede et øieblik, naar broderen sagde det; og fra den stund var gutten uhyre stolt af sin hovedprydelse; da saaret var groet igjen, fik de næsten ligesaa megen møyie med at bevæge ham til at opgive Doras natkappe, som de havde havt med at faa den paa ham.

"Jeg vil se ud som en soldat", paastod han.

"Ja men det er da ligesaa godt at se ud som en helbredet kriger", mente faderen og gjorde ham opmerksom paa det lille ar, som endnu saaes efter saaret.

Dermed gav Erik sig omsider tilfreds, stjønt han nok i sit stille sind ønskede, at hans dyrebare ar havde været meget større og ganske rødt, saa alle straks kunde seet, hvor farlig saaret han havde været.

Der var deilig høi sne den vinter, og straks hagen var groet sammen igjen, tilbragte Erik sin meste tid med at væde sig til i de kolde hvide faner, som laa pene og rene i den lille park udenfor huset.

Der fik han lov at tumle sig ganske efter eget thkke; for de kunde holde udrik med ham fra vinduerne og raabe ham ind til middagsmaden, som han nok rent hadde glemt bort, hvis han ikke var bleven mindet om den; men straks han hørte, de skulde spise, kjendte han, hvor sulten han var, og stormede frydefuld opover trapperne for at faa byttet af sig de høie skafestøvler, der var næsten halofulde af sne.

I regelen hadde han et par smaa kamerater at lege med fra nabohusene; og en dag kom han

ind til middagsbordet og fortalte straalende om, hvor morsomt han hadde havt det; for begge de store brødre til Trngve Brandt var med at taste snebal.

"Har de maanedsløb idag da?" spurgte moderen.

"Nei, men den lille søsteren deres har faaet skarlagensfeber, og saa maa de ikke gaa paa stollen."

"Naa, — det var hyggelige ophævninger", sagde far, mens mor forkrækket beghndte at spørge Erik, om han hadde ondt i hovedet eller halsen eller noget andet sted; og da de hadde spist, forbød hun ham at gaa ud og lege mere med Brandts smaagutter; og bagefter kjørte hun ovenkjøbet en fte næsten helt ned i maben paa ham, bare for at se, om han hadde hvide flekker i halsen.

Først haabede de, at de skulde slippe med strækken; men to dage efter blev Erik affperret fra den øvrige familie og lukket inde paa barnekammeret under bevogtning af mor og Dora; for doktoren hadde været der og sagt, at gutten var smittet af skarlagensfeber.

Videre shg var han nu forresten ikke; og da hans to pleiersker byttedes om at underholde ham, fik han ikke stor tid til at tjebe sig i begyndelsen ialfald.

Desuden kom snart den ene og snart den anden af husets øvrige folk og slog af en passiar gjennem den stængte dør ud til gangen; og meget god mad fik han og tage og legetøi fra tanterne, saa de første dagene fandt Erik, at skarlagensfeber var noget af det bedste, som kunde hænbe et menneske.

Men snart beghndte han at længes ud igjen og syntes, at doktoren var en fæl tyrann, som altid skulde ryste paa hovedet, naar gutten bad om at faa staa op imorgen.

Især var det ilde, naar mor maatte tage sig en spasertur, og Dora holdt paa med noget, saa hun ikke fik tid til at tænke paa, om Erik hadde det morsomt eller ei.

Undertiden hadde han ondt i hovedet ogsaa og orkede ikke røre sig noget videre; — da laa han mest ganske stille og tænkte paa saa mange forskjellige ting; og naar moderen kom hjem, overbælbde han hende med spøragsmaal, som det ofte var vanskelig nok at svare paa.

Hvordan det saa ud i himmelen? Om Gud boede i solen? Om englene fik lov at spise saa meget slytetøi, de vilde?

(Forts.)

Ulven i 30-aarene.

Um ulven i 1830 aarene strev for nogen tid siden C. B. omtrent følgende i „Morgenbladet“.

I min hjembygd var der meget ulv i 30-aarene. Om sommeren, da den holdt til ved sætterne, tog den hovedsagelig smaafe, men sparede heller ikke kjør og kvier. Det var derfor almindeligt dengang at holde en sæhund, som skulde varsle bustappen og beskytte den. Disse hunde var i regelen store dyr, forsynede med halsbaand med skarpe jernpigge i, og røg mangan gang lige paa ulvene, selv om der var flere, og blev stundom seierherre. Jeg husker saaledes, at mine forældre havde en stor og trofast hund, som hed „Bægter“, der engang i raseri røg lige paa to ulve, som var komne ind paa sætervangen, og efter et stort slagsmaal tog begge udyrene benene fat med „Bægter“ efter sig, saa langt som budei'en kunde se.

Men en anden gang kom „Bægter“ tilkort. Dengang røg den paa fem ulve, der nærmede sig hølingen, og i det hastetrag, som da opstod, laa den under og vilde sikkerlig være bleven dræbt, hvis der ikke var kommen hjælp. Naar vinteren kom, drog ulvene ned i bygderne, og i kolde vintre med megen sne var deres driftighed utrolig. Ulven var da hyppig at se efter skogveiene, og om nætterne fløkkede den sig paa indsjøer og myrer og ulede, saa det

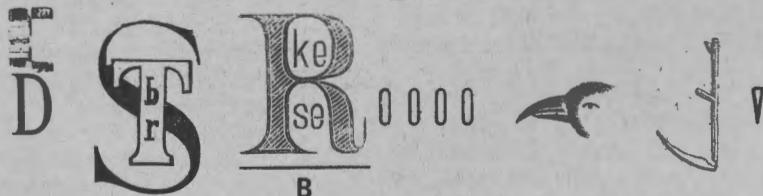
kunde høres lang vei. Og efter saadanne nætter var i regelen de hunde solgt, som fulgte med hestene og kjørerefterne efter ved eller hø fra ukladene.

Jeg husker saaledes, at gamle „Striver Ole“ en morgen havde den største nød med at redde gaards-hunden, som var kommen efter ham. Som han i klart maanestjerner kom op paa Stormoerne, kom 6 à 7 ulve og vilde tage hunden; men denne var klog nok til straks at springe op paa slæden og i Striver Oles fang. Af ulvene var en saa graadig, at den løb langs slæden og jassede gang paa gang efter hunden. Saaledes gik det en halv fjerdingvei, og det er ikke godt at vide, hvorledes det vilde have gaaet. Men saa fik Ole løsnet jerntraafen og lod denne dingle efter slæden, og dette gjorde udyrene betænkelige og redede hundens liv.

En anden gang kom to ulve ned og tog vor store og prægtige gaards-hund. Under kampen havde den trukket sig tilbage til inderst i vognsturet mellem kjørerøerne, og det viste sig om morgenen, at den havde bidt godt fra sig; men kræfterne var vel for smaa, og i den dybe sne saaes spor efter, at den under sterkt modstand var trukket ned til det sted, hvor den satte livet til og blev opædt.

I 1840—1850 begyndte ulvene at blive sjældnere, og nu er der aldrig længere ulv at se nede i bygderne.

Billedgaade.

tb 12345 t